

Utak és Kutak

Talán a Tejútrendszer tengelyéből kikandikálva lehetett csak még egy ilyen hasonlóan impozáns dologra rápillantani, leginkább a végtelenbe konvergáló rónák és síkságok epikus monotonitását idézte ez a szétterülő posztmodern paradicsom.

Az írisz-repesztő és a színskálák teljes spektrumát magába vonzó kavalkád a modern utópiák ideális háttere lehetne egy jövőbeli Windows-hátterén – amíg a szem ellát vagy csak megpróbálkozik magába fogadni a már kihaltak hitt fauna és flóra girbe-gurba tereit és egzisztáló kreatúráit. A halovány és ingatag lép sodródó maradványain sztoikus nyugalom áradt. A tavaszi éledésből/ébredésből egy zen-mester botütését imitáló hang bukkant fel, megtörve a fénysebesség állandóit. A flow-élmény már csak a múlt kódében dereng, a fraktálok varázslatos mintázatait követő tollazatú récék ritmikus nótája betöltötte a tér minden pólusát.

Az ágas-bogas, mindent benövő aljnövényzetben elveszett élet talál magára egy csettintésre, a természet hívószavát fikciós harsonák zengik – a város szmoggal felfestett körvonalai a ködbe vésznek ilyen távolságból, a lecsapódó csapadék permetként spriccelt szét a felpuhult talajon. A rügyek első kacsintásai felveszik a szemkontaktus a zengő rovarok garadájával. Egyszerre van a kozmoszban eluralkodott csend és a decibelmérőt alig megmozgató szeizmikus robbanás.

Valahonnan a messzeségből felhangzik egy dízelmotor tenor éneke, az agresszív krákogás torkon térdeli a pusztá népét. A Doppler-effektus játszadozik a füllel és az agy szinapszisaival egyaránt – a messzi távolban felsejlenek ismerős hangok, visszatérnek a nagy vándorok, afrikai kiküldetésük lejártával a Wizz Air helyett saját karcsapásaikat segítségül hívva próbálják targetálni az ideális helyet a következő küldetésükhöz.

Lézerszemek sasolnak, pásztáznak, detektálnak, hesszelnek – az ártér fái mértani alakzatokat imitáló precíz elrendezései ölelő karként nyújtózkodnak hön szeretett repülő barátai irányába. Sebtében landolási engedély iránti kérelmüket nem hagyja jóvá senki, de ha szerencsájük van a kilakoltatást végző illegális favágók ma épp valamilyen más elfoglaltságot űzve károsítják meg magukat és minden más is.

Repetitív cinege-ének teszi teljessé ezt az ornitológiai csúcstalálkozót és rögtönzött koncertet, a Nap is nagy nehezen jelentkezik, na nyilván nem a padból kiesve, csak konszolidáltan – ritmikusan ásítva és mocorogva.

Az országút katatón-gyorshajtói épp próbálnak valamit nagyon kompenzálni a sebesség-mámmorral, a befecskendezett olajfröccsök kenőanyagot jelentenek a hírnévhez és a karbonlábnyomot pároslábbal taposva nekik most épp jó. A fecskék nyaka centripetálisan forog, a szülők heti ételbeszerző túráján járnak épp, virtuális kosaraikat tömik épp tele a helyi unkák és egyéb sikamlós sztárjainak nagy bánatára.

A délibáb is alább hagy, egy impresszionista festmény rajzolódik ki az ég azúrkék vásznán, laza ecsethasználatot – a csak természetes anyagok felhasználása garantált, a HAARP meg sehol, amikor kellene némi kontraszt. A hangulat fokozásához hozzásegít a hevülő hőérzet, kellemes torna-kompatibilis idő keletkezett a semmiből, semmi előjáték – landolt az arcunkba és mi élvezzük. Fészkelődik is az emberek agyában már az a fantazmagória, hogy bebarangolják a tereket, a rétet, a pusztát – le és fel, oda és vissza, feltérképezve centiről centire.

Latyakot és sarat nyomokban tartalmaz az traktorkerék-vájta táj nyomvonala, itt-ott zacskót, törött babakocsit, masszív zsírban úszó burekot vagy csak a legolcsóbb sör félbe tépett maradványait. Öntisztul majd nyilván, leveti fantom-álarcát magáról a táj is, a szemét meg majd megtanul teleportálni oda ahova való – ami nem itt van. A kanálisban épp annyi víz van csak, hogy még rá lehessen fogni, hogy nem csontszáraz, a biodiverzitás romokban, de az építőkövek már integetnek a kanyarban – esőt várnak, hisz’ a tavasz ilyen szélhámos, ha elbambulsz és csak nézelődsz jó, ha van nálad egy random gumicsizma, ha cuppanósra fordul a táj.

Turisták ádáz hada kezdi meg hódító szeánszát/performanszát, hogy a napi lépésszám-adagjukat letudják, digitális detoxikálásukat töltsék itt – ahogy a város utolsó házait elhagyták már lábikráik érzik a késztetést, a dopamin-receptorok újra feltöltődnek, talán majd elég lesz a következő heti robotolás túléléséhez. A kötelező outfit és kiegészítő-arsenál nélkül egy tapottat se tesznek meg, a betondzsungelből a natúr prérre váltásnál a szervezetük már a krónikus szorongás tüneteit produkálja – Darwin valami hasonlóra adaptációs módszerokra gondolhatott a fajok eredetének kivesézésében, a szervezetüknek már szinte akklimatizálódnia kell ezekhez a feltételekhez.

A múlt harapásait lábon kihordó épületei már szemmel láthatóan leharcolódtak – a szemeket szimbolizáló ablakok redője helyett már csak tar, kilúgozott rések tátonganak. Nincs az a töltőanyag, ami ebből a hiátusból újra Monica Bellucci latin szempárját varázsolná, a zsindelek absztrakt helyezkednek el, a természet ereje már bekandikált ezeken a lőrésen s kitágította a plafon szerkezetet. A puskaapor-száraz tartógerendák még a mai napig

kapaszkodnak, az idők végezetéig próbálnak imitálni egy nehézsúlyú birkozódöntőt.

Letűnt korok emlékei csillannak meg a pókhálóval vastagon impregnált tárgyak felszínén, a napfény határozottan bekopogtat majd kitölti a teret – az opálos tükörről reflektálnak fotonok miriádjai, mintha csak a „Kanagawai nagy hullám” cunamivá változna és az okozna spontán árvizet. Árgus szemek bámultak be, nem mertek semmihez se hozzáérni – láncreakciók indulhatnak be egy-egy ilyen kósza mozdulattól is, a gémeskút is mintha már az idők kezdete óta itt szolgálna. Egy párhuzamos valóságban már a kereszteslovagok is ezeket a kutakat pörgették volna vagy kiháló dinasztiai sarjai. Az avított mechanika megkopott már, szélén a köveken vaskos lerakódások díszítik – zöldes penész találkozása az idővel és az erózióval.

A kifecamodott csiga utolsó leheleteit nyögi, danse macabre modern köntösben – hozzáadott pestis nélküli extrákkal, a kurbli fordul még párat kitudja talán a kézben is marad a végén. A kút alján kongó mélység és a világegyetem súlya ötvöződik, az út porából előbányászott kavics szabadesésbe kezd és már szinte sajnálni kezdik, Bolygó hollandi végnélküli keringésre ítéltetett, bűnhődve libeg a szuperpozíció terében. Ha antropomorfizáljuk már-már csavargónak is minősíthetjük vagy valamelyik tejesdobozra rárakathatjuk a képét, esetleg a Csellengőkben is szerepel majd miközben felcsendül a „Runaway train” dallama.

A sárga különböző árnyalataiban tündöklő töltés mentén a megfáradt föld görbéi is kiegyenesedtek, vanília és valamilyen csípős tőzeg illata keveredik a sztratoszféráig, mint egy eltévedt whiskey-lepárló üzem bázisának mobilizált koprodukciója a léttel. A fakopáncsok fejeléseinek kakofóniája zeng, bong és remixet alkot abnormális füttyögéssel – a lerakódott kozmopáncs a kilométerkövön rítustáncot jár és esőért kiált.

Paganini hegedülése se volt talán ilyen ördögi, mint amit a tücskök és kabócák mash-up-ja megkreál, zárójelbe helyez minden mást a susnyásban, nádas-pákás világtalálkozó záróra nélkül. Előkerülnek a jól kitaposott lábbelik, az út pora lerakódva kíséri a vándorokat, regresszálnak az elmúlt évek porkavalkádjának leülepedésére, szintetikus időgépet alkotnak a bepállott lábközök álmát őrizve. Lekerülnek már a téli nadrágok és a túlélést biztosító, masszív kabátok – védtelen prédaként lehet taposni a katatókat, szintkülönbségeket számlálni, tengerszint-feletti életérzést eljátszazodni az alföldön.

Anakronisztikus kéjutazás egy újabb itatóhoz, beton-talapzat mellé repedezett kulcsín dukál, az állatok már sehol, mi játszunk el, de csak ma. Benőtte már a nádas a környéket is, kiszervezett arborétum, kopasz főutak találkozása van már itt csupán, sztrádák csúcspontja, zenit vagy origo – kinek mi. Csordogáló forrásvíz buggyan elő, mint egy ide teleportált gejzír, tűzijáték helyett beérjük mi ezzel is, az effekteket majd montácsoljuk – mindent kielégítő hidratációs élmény, még valamelyik pterodaktil vagy

hasonló csúcsragadozó hullája mellől kiindulva a mélyből.

Predátorok ma már nincsenek, csak az olyan dichotómiák, mint a szent és profán két pólusa – Eliade kedveli ezt, s ahogy a kedves nap már túl van közben a csúcsponton előkerülnek a raktározott ételek a méretes hátizsákok aljáról, természetesen erősen leamortizálódta és eldeformálódva. Gasztronómiai szakszavak és eljárások valamint a halandók számára olyan fogalmak durrognak, amelyekről leginkább mindenre lehet asszociálni – egy kvízen biztos pluszpontokat érnének vagy egy gourmet megmérettetésen. A karbonlábnyomok a végtelenbe konvergálnak, eltorzult falatkák limbóznak a garatban – akad itt pár cigányútra került morzsa is, a tüdők hörgői kalimpálnak s a gyomorsav már forrong, a Ph-mérő újra kalibrálásért nyög fel.

Amikor már kellően felpumpálódott a test a gyorsan felszívódó szénhidrátokkal és az alanyos glikémiás indexű tápanyagokkal, hamarosan a teltségérzet is lengette a fehér zászlót majd a kajakóma invazív terápiája gongcsapásként csattant. A zöldellő, burjánzó szőrzet a kapucsínó barna út mentén ideális kontrasztot biztosított, végtelen folyamat szimulálva – birizgálva a szem látóidegeit, modern hallucinogén terápia a legalitás keretein belül. A drabális hátizsákok pántjai által kidörzsölt háta mentén megjelentek a pecsenyevörös foltok leképeződései, ahogy fogynak a benne lévő hasznos tárgyak és ételek halmaza egyenes arányban teszi könnyebbé a mozgást, az anhedónia katarzissá transzformálódik s épül az a bizonyos vár, abból a bizonyos melléktermékből.

Maguk mögött hagyják már a várótermeket, a tárgyalásokat, a meetingeket és a modern hedonizmus játszótereit – ebben a szent pillanatban nem kell gondolniuk a társadalmi hierarchiákra, a modernitás paradigmáira, a társadalmi mobilitásra, a koncepciók perекre, a szubszidiaritásra és a profit maximalizálásra se, magukba szívhatják a néhol trágya-bélelt levegőt s mélyen letüdőzve raktározhatnak el belőle az immunsejtjeik számára majd azon napokra, amikor csak a szmog támadja meg őket majd azon téli napokon, amikor az ágyból is csak spaklival lehet majd őket felkaparni.

Az adrenalin-fröccs újabb spriccelése jelent meg a horizonton, a következő erős kanyar után szemmagasságban előbukkant a messziről elhagyatottnak ígérkező tanya határmezsgyéjét megrajzoló kerítések első formái. Lábuk ikrái repedeznek, foldozásért és lóbalzsamért esdekelnek, a csípők ívelten forognak le és fel, végtelenítve – a kopás garantált, a megváltás ott integet a távolban. Integrálódni próbálnak a tanyához, az infrastruktúra megtépzott elemei adottak s a semmiből kóbor puli felbukkanása zavarja meg a békés egzisztálást. A vendégek invitálása helyett az inverzét preferálja, raszta-szőrzete szemellenzőként bukk csipával fedett, barnás szembogaraira és göcsörtös hangfoszlányok martalékai bukkannak elő.

Labilis idegrendszerének ravaszát messziről próbálták minél kevésbé ingerelni, nem tudják

melyik zsínort kell hatástalanítani a szénfekete négy lábú-detonátoron, inkább a prevenciót erőltetik, senkinek nem hiányzik egy feltehetőleg a veszettség hatásán táncoló eb harapása majd a bakteriális fertőzések elleni tetanusz-injekció a fenékizomba. Fogai kivillannak, szépen megmutatja őket, az orientálódás már nem az erőssége az öregnek, de ha még erősen koncentrálni okozhat pár harci sebet. Szája mentén habos nyál rajzol körszakállat, a legagresszívabb télapó, akit valaha láttál – nem a kéményeden ugrik be, inkább egy lábszár-harapással ajándékozik meg.

A dinamikák lecsillapodtak, mint amikor a tél megérkezik és megnyugszik a táj, a pezsgést felváltja az átélés – a hedonizmust az aszkézis. Mire nem jó egy sétabot a kézben – segít meggyőzni a vadat, hogy inkább válassza újra azt az elfoglaltságot, amit még akkor űzött mielőtt neszeket hallott. Köss kutya, köss!

Megpróbálni nem kísérteni a sorsot és örülni a békés elválásnak, a zóna közepén újfent szemafór-mentes sztrádák találkozása bukkan föl – ideje besaccolni melyik vezet a desztinációhoz, erős tippelések és latolgatások történnek, segítség nem sok van, kies tájon és némi szellőn kívül, ami rontja a hőérzetet. A vegetatív idegrendszer porzik, a batyuk már lötyögnek a csontoknak surlódva, némelyik még extrém hangokkal is operál – kráterek szegélyezik a teret, csipkézett szántások mentén halad a repetitív Canossa-járás, pulzáló gondolatok mellé impulzív cselekmények. A tudat lehalkul, fogynak a szavak s önreflexiók kalanddá alakul az etap. Tolkien fiktív világa szteroidok és gyűrű nélkül.

Megkopott és rozsdás sinpárok haladnak a semmibe, vonattal nem randizgatnak már – konszolidáltan oxidálódnak meg nihilistaként várják, hogy felszedjék őket – vagy egy újabb zakatoló in-flagrantira vagy fizikailag valemelyik dömpér munkás, 2 méteres fesztávval és messziről penetráns bukéval. Vadromantika és bukolikus miliő.

Szituációk és véletlenek végtelenje, nűánszok csigalassan átforduló fogaskerekei csattognak a sors fénysebességgel száguldó mágnes-vasútján, TGV-t és a japán monstrumokat meggyalázó precizitás. Az égbolt vásznán kirajzolódnak habfehérben és galambszürkében pompázó felhők véletlenszerű mintázatai, csendre intve a radioaktívan világító napkorongot - vetik a kereszteket, repkednek a begyakorolt mozdulatok, hogy ne eszkalálódjon a meteorológiai válság. Baljós árnyak fakó kontúrjai lepik el pár pillanatra a véget nem érő teret, az izzadtság édes és kénes párája beivódott már a textíliák írmagjába és a pestis távolról felismerhető aromáit biztosítja méterekről is – biológiai hadviselésre megkomponált 21. századi mustárgáz.

A bokatörő kátyúk egyvelege alkot egybefüggő utat az amorf cserépdarabok maradványaival, paprikavörös töltőanyag a világ ragasztójaként – elbagatellizált, mesterséges ugróiskola a szervezet teljes megmozgatása gyanánt. Szakrális megvilágosodások peremén, episzkopális tornaóra, ami

nyomokban egy maréknyi blaszfémiát tartalmazhat. A kóros levitáció állapotában lebegés átkonvertálta a terek közti távolságok belövését, a pamlagon vadnyulak futnak képzeletbeli olimpiai döntőket a gyorsulás és a tappancsaik újra generált szabályai szerint – kellően álcázott odukból bukkannak elő sztetoszkópokra hajazó fülcsodák, radaroznak és detektálnak szüntelen.

Tarkopasz még az ugar, mikroszkopikus vadvénnyezet sercen még csak – hamarosan indulhat a napra forgás meg a megmagyarázhatatlanul berobbanó burjánzás. Billegő nyakak kórusa figyel a betolakodókat, az elkopó túracipők talapzatának mintázata fest a tájra – kézműves Pollock a semmitől délre. Kacifántos fészkelődés vezet a még funkcionáló kúthoz, a vadrezervátumokra hajazó térség közepén a semmiből előbukkan egy kút, manuálisan pumpálásra termett – óceánokat megalázó módon okádva ki gyomrából a kénes lötytyöt. Nem az a megszokott pillepalackos, hegyi patakok karsztmezőjéről kipecazott itóka – szimplán csak az, amire a tested vágyik már és elcserélnéd a nálad lévő digitális akármidet rá egy ilyen izombizsergető kaland után. Paralízis közeli örömmámor, oxitocin és szerotonin-fürdő az éves GPD-d töredékéből finanszírozva, mi más kellhet számodra még?!

